Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

Γ'.

ΑΦΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο τοὺς δυὸ νεαροὺς ἐρωτευμένους, τὴν Ἰωάννα καὶ τὸν Ρενέ, νὰ φιλιοῦνται τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε ὁ κύριός των καὶ προστάτης των δικηγόρος, Φερρόν, καὶ τοὺς ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Νὰ πῶς συνέβη τὸ ἀπρόοπτο αὐτό :

Ὅταν ὁ Φερρὸν γύρισε σπίτι του καὶ μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, δὲν ἄκουσε τὸν Ρενὲ νὰ συνεχίζῃ τὸ διάβασμά του καί, κυριευμένος ἀπὸ ὑποψίες, κόλλησε τ' αὐτί του στὴν πόρτα.

Δὲν ἄκουσε τίποτε ὅμως, γιατὶ οἱ δυὸ νέοι συνεννοοῦντο σιωπηλά, καὶ ἡ σιωπὴ αὐτή, ποὺ ἦταν εὐγλωττότερη ἀπὸ κάθε ὁμιλία, ἔκανε τὸν οἰκοδεσπότη νὰ χλωμιάσῃ.

Ὁ Φερρὸν δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραταθῇ περισσότερο ἡ ψυχική του ἀδημονία καὶ ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία πλεκόταν τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο.

Ὁ ὑπάλληλός του ἄφησε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἰωάννα καὶ σηκώθηκε τρέμοντας μπρὸς στὸν κύριό του, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ τρομερὴ ὄψη.

Ἡ Ἰωάννα ὅμως συγκέντρωσε ὅλη τὴν ἀπάθειά της καὶ εἶπε στὸ δικηγόρο μ' ἑτοιμότητα :

— Μπᾶ, ἐσεῖς εἶστε, πατέρα ;...

Ἀλλὰ ὁ «πατέρας» ἄφησε χωρὶς ἀπάντησι τὴν κόρη του. Ἔδειξε μόνο στὸν ὑπάλληλό του μὲ τὸ δάχτυλο τὴν ἀνοιγμένη πόρτα καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἄγρια φωνή :

— Φύγε ! Φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ !... Σὲ διώχνω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ξαναρθῆς ἐδῶ.... Ποτέ, τ' ἀκοῦς ; Ποτὲ νὰ μὴν ξαναπατήσης στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ μου....

Ὁ δυστυχισμένος νέος, ζαρωμένος καὶ φοβισμένος ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ Φερρόν, ἔφυγε σὰν βρεγμένη γάτα.

— Ἀλλά, πατέρα... θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ νέα.

Τότε ὁ Φερρὸν ὥρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἐφώναξε μὲ τὸν ἴδιο τόνο :

— Θέλεις νὰ τὸν σκοτώσω, Ἰωάννα ;

— Νὰ τὸν σκοτώσης ! Καὶ γιατί, Θεέ μου ;

— Γιατὶ τὸν ἀγαπᾶς !...

— Τὸν ἀγαπῶ ! Ἐγώ ! Ἀπατᾶσθε..... Δὲν τὸν ἀγαπῶ.....

— Τὸν ἀγαπᾶς !

— Ὄχι !

— Ὁρκίσου το !

— Τὸ ὁρ.... Καλά, κ' ἂν τὸν ἀγαπῶ, εἶνε κακό ;

— Τί εἶπες ; Μὰ δὲν ἐμάντεψες ὅτι σ' ἀγαπῶ, Ἰωάννα..., ὅτι σὲ λατρεύω μ' ὅλη τὴν ψυχή μου...., ὅτι δὲν ζῶ παρὰ μονάχα γιὰ σένα ;... Ἔλα δῶ... Γιατὶ φεύγεις ;... Σὲ φοβίζει ἡ ἀγάπη μου ;... Μὰ θὰ ἐξασφαλίσης τὸ μέλλον σου, θὰ πλουτίσης.... Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, τὸ ἀποφάσισα πειά... Ὤ, ἂν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ !... Δὲν εἶμαι νέος, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ τί πειράζει ;... Τὸ σῶμα μου εἶνε πενῆντα χρόνων, ἀλλὰ ἡ ψυχή μου εἶνε μόλις εἰκοσι.... Ἀπάντησέ μου λοιπόν.... Δέχεσαι ;... Γιατὶ διστάζεις νὰ κάνης εὐτυχισμένον ἐκεῖνον ποὺ σ' ἀγαπάει διὸ χρόνια τώρα μὲ τόση τρυφερότητα ;... Γιὰ σκέψου ποῦ θὰ γύριζες τώρα, ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ;....

Καὶ ὁ γέρος ἐξακολούθησε τὴν ἐξομολόγησί του, μὲ τὴν ἴδια πάντοτε παραφορά :

— Θὰ γίνῃς σύζυγος ἑνὸς δικηγόρου, ἑνὸς πλουσίου δικηγόρου.... Δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ γάμος, Ἰωάννα μου ;... Ὅταν σὲ εἶδα μαζὺ μὲ τὸν Ρενέ, μὲ πιάσαν τὰ δαιμόνιά μου.... Ἀλλὰ εἶχα ἄδικο ποὺ σὲ ὑποψιάστηκα... Μποροῦσες ποτὲ ν' ἀγαπήσης ἕνα παιδὶ σὰν αὐτόν, ἕνα μωρό ;... Τὸν ἐγελοῦσες, ἔπαιζες μαζύ του.... Δὲν εἶν' ἔτσι ; Δός μου τώρα τὸ χέρι σου, Ἰωάννα... Ἡ θέλησί σου θἆναι γιὰ μένα διαταγή.... Ἔλα νὰ παντρευτοῦμε.... Κι' ἂν τὸ θέλεις, θὰ μείνω καὶ μετὰ τὸ γάμο μας πατέρας σου, φίλος σου... Ὅταν ὅμως θὰ σπεφανωθοῦμε, δὲν θὰ φοβᾶμαι νὰ μᾶς χωρίση κανένας.... Ἐπὶ τέλους πές μου... Ἀπάντησέ μου, Ἰωάννα, ὡραία μου Ἰωάννα, λατρευτή μου Ἰωάννα....

Ὁ Φερρόν, καθὼς μιλοῦσε, ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὰ χέρια τῆς νέας, σὰν νἄθελε νὰ τῆς μεταδώσῃ ὅλη τὴ φωτιὰ ποὺ τὴν ἐφλόγιζε.

Ὡστόσο, αὐτὴ σώπαινε. Σώπαινε γιατὶ συλλογιζόταν. Νὰ γίνῃ σύζυγος..., σύζυγος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔμοιαζε σὰν πατέρας της !... Ναί, μὰ θὰ γινόταν πλουσία, πολὺ πλουσία... Κι' ἔπειτα θἆταν σύζυγος ἑνὸς δικηγόρου, μιὰ μεγάλη κυρία...

— Ναί, μὰ ἂν ἀγαπῶ κανέναν ἄλλον ; εἶπε ἐξαφνα στὸ Φερρόν.

— Ἄ, ὄχι, ὄχι... Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, Ἰωάννα.... Πές μου ἐπὶ τέλους σοβαρὰ τί σκέφτεσαι....

Ἡ Ἰωάννα σκεφτόταν τὸν ὡραῖο καὶ νέο Ρενέ, ἀλλὰ σκεφτόταν ἀκόμα καὶ τὰ χρήματα τοῦ γέρου Φερρόν.

Ποιὸς θὰ τῆς ἀπαγόρευε ν' ἀγαπᾶ τὸν Ρενέ, ὅταν θὰ ἦταν παντρεμμένη μὲ τὸ δικηγόρο ;

— Ἀλλά.... τραύλισε.

— Ὤ, μίλησέ μου.... μίλησέ μου, Ἰωάννα... Δὲν κοταλαβαίνεις λοιπὸν πόσο σ' ἀγαπῶ, πόσο ὑποφέρω γιὰ σένα ;....

Ἡ κόρη ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ τὰ ὡραῖα της μάτια, ποὺ τὰ ἴσκιωνε τώρα μιὰ σκέψη μυστική.

— Ἀφῆστε με νὰ σκεφτῶ, τοῦ εἶπε. Μοῦ μιλήσατε τόσο ξαφνικά... Μὲ βρήκατε ἀπροετοίμαστη... Μὴ μοῦ γυρεύετε ἀμέσως ἀπάντησι σ' ἕνα ζήτημα τόσο δύσκολο...

— Ὤ, ὄχι !... Θέλω ν' ἀκούσω τώρα ἀμέσως τὴν ἀπάντησί σου.... Δὲν πιστεύω νὰ φανῆς ἀπέναντί μου ἀχάριστη, Ἰωάννα.... Δὲν θἄχῃς τὴ σκληρότητα νὰ μοῦ φαρμακώσης τὴ ζωὴ ποὺ μοῦ ὑπαλείπεται.... Τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς εἶσαι καλή, πὼς ἔχεις τρυφερὴ καρδιά...

Ἡ Ἰωάννα σώπαινε. Ἦταν βυθισμένη σ' ἕνα εἶδος ληθάργου κι' ἄφινε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του, χωρὶς νὰ τὰ ἀποσύρῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔκανε ἀσυναίσθητα μιὰ κίνησι, σὰν νἄχε πάρει τὴν ἀπόφασί της.

— Λοιπόν ;... ξαναρώτησε ἀπότομα ὁ δικηγόρος.

Ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε, τὸν κύτταξε κατάματα καί, γέρνοντας λίγο τὸ κεφάλι της, τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνή, ποὺ μόλις ἀκούστηκε :

— Μ' ἀγαπᾶτε λοιπόν ;

— Καὶ ρωτᾶς ἀκόμα γι' αὐτό ; Νομίζεις ὅτι ἀγάτησα ἐγὼ ἄλλη φορά, Ἰωάννα ; Μάθε πὼς ἐσὺ εἶσαι ἡ πρώτη καὶ τελευταία μου ἀγάτη... Πὲς ἕνα «ναί» καὶ θὰ μ' ἔχης σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ δοῦλο σου, ὄχι σύζυγό σου....

Ἡ Ἰωάννα κοίνησε τὸ μικρὸ χαριτωμένο της κεφάλι καί, ἀπλώνοντάς του τὸ χέρι της, ψιθύρισε :

— Λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ναί !

Καὶ ρίχτηκε ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα, ἐνῶ ὁ Φερρόν, τρελλὸς ἀπ' τὴν εὐτυχία του, γονάτισε μπροστά της κ' ἄρχισε νὰ τῆς γεμίζῃ τὰ χέρια μὲ φιλιά.

Τὴν ἄλλη μέρα κόλας τὴν παντρεύτηκε. Τὴν ἔκαμε γυναῖκα του κ' ἦταν καταμαγεμένος ἀπ' τὴν τύχη του. Ἀλλὰ ὁ παληὸς ὑπάλληλός του, ὁ καμπούρης Ἀλαὶν Μπριντοῦ, μουρμούριζε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του :

— Ἄστον καὶ θὰ πάθῃ καμιμὰ βρωμοδουλειά, ποὺ θὰ τὸ φυσάη καὶ δὲν θὰ κρυώνῃ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω.

Μερικοὺς μῆνες μετὰ τὸ γάμο της, ἡ Ἰωάννα ἄρχισε ν' ἀποστρέφεται τὸ σύζυγό της. Ἡ ἀποστροφή της μάλιστα αὐτὴ μεγάλωνε ὁλοένα. Μολονότι ὅμως ἀηδίαζε κάθε μέρα καὶ περισσότερο, δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ τὸ δείξῃ. Ἀπεναντίας τοῦ χαμογελοῦσε καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε θερμά, κάθε φορὰ ποὺ ὑπεβάλλετο σὲ καινούργιες χρηματικὲς θυσίες γιὰ τὸ χατῆρι της.

Ντυνόταν μὲ τὰ ὡραιότερα κι' ἀκριβώτερα φορέματα καὶ δὲν ἄφινε διασκέδασι, στὴν ὁποία νὰ μὴ λάβῃ μέρος. Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ μιλοῦσαν τώρα γιὰ τὴν «ὡραία Φερρονιέρα», ὅπως τὴν ἔλεγαν καὶ ἐγκωμίαζαν τὴν καλλονή της, ἐκδηλώνοντας τὴ ζήλεια τους πρὸς τὸν εὐτυχισμένο σύζυγο ποὺ χαιρόταν τὰ θέλγητρα ἑνὸς τόσο ὡραίου πλάσματος.

Μιὰ μέρα, ὁ Φραγκίσκος Α' τῆς Γαλλίας βρισκόταν μαζὺ μὲ τὸν διάσημο ζωγράφο Λεονάρδο ντὰ Βίντσι, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀναθέσει τὴ διακόσμηση τῶν ἀνακτόρων τοῦ Φονταινεμπλώ, καὶ μὲ τὸν μηχανικὸ Λεσκὸτ, ποὺ εἶχε ἐπιβλέψει στὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ Λούβρου. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦσαν μέσα στὴν αἴθουσα τῶν δεξιώσεων τοῦ Φονταινεμπλὼ καὶ περπατοῦσαν κουβεντιάζοντας.

Ὁ Ρενὲ σηκώθηκε τρέμοντας μπρὸς στὸν κύριό του...

Ὁ βασιλεὺς ἐξηγοῦσε στὸν Ἰταλὸ καλλιτέχνη πῶς ἤθελε νὰ διακοσμηθῆ ἡ αἴθουσα.

Ὁ Λεονάρδο ντὰ Βίντσι ὑποκλίθηκε χαμογελῶντας :

— Μείνατε ἥσυχος, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Θὰ γίνῃ ὄμορφη σὰν τὴν ὡραία Φερρονιέρα.

Ὁ Φραγκίσκος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε κατάματα τὸ ζωγράφο.

— Εἶνε πραγματικὰ τόσο ὡραία αὐτὴ ἡ γυναῖκα, Λεονάρδε ; τὸ ρώτησε.

— Μεγαλειότατε, εἶνε μιὰ καλλονὴ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐπιολεκτικὰ σκλαβώνουν τοὺς ἀνθρώπους....

Ὁ βασιλεὺς γέλασε δυνατά.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, ἂν θὰ σκλάβωνε κ' ἐμένα, εἶπε.

— Ἴσως ἡ Μεγαλειότης σας νὰ βρῇ ἄσχημη τὴν κυρία Φερρόν, ἀλλὰ ἡ κοινὴ γνώμη βρίσκεται μὲ τὸ μέρος της....

— Ἐγὼ θέλω ν' ἀκούσω τὴ γνώμη ἑνὸς καλλιτέχνου, σὰν καὶ σᾶς.... Γι' αὐτὸ σᾶς ρωτῶ : Τὴ βρίσκεται πραγματικῶς ὡραία ;

— Μεγαλειότατε, συμφωνῶ κ' ἐγὼ μὲ τὴν κοινὴ γνώμη....

— Εἶνε τόσο ὡραία λοιπόν ;

ΤΑ ΑΠΛΥΤΑ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Ὁ ἐξάψαλμος τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἕνας μονάρχης χωρὶς καρδιά. Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα μὲ τὴ βρεγμένη πετσέτα. Παροιμιώδης ἁπλυσιὰ καὶ ἀκαθαρσία. Ὁ Μέγας Φρειδερῖκος καὶ ἡ γυναῖκες. Ἡ σχέσεις του μὲ τὴ σύζυγό του. Οἱ «Μινιὸν» τῆς Πρωσσικῆς Αὐλῆς. Ἀγῶνες ταχυφαγίας καὶ πολυφαγίας. Οἱ φίλοι τοῦ βασιλέως καὶ ἡ προλήψεις του. Ἡ φάρσες τοῦ βασιλέως. Μιὰ ἐπιθυμία του ποὺ δὲν ἐξετελέσθη, κ.τ.λ.

Μ. Φρειδερῖκος, ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ὁ ὁποῖος μόνος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τοῦ οἴκου του ἔλαβε τὸ ἐπίθετο τοῦ μεγάλου, ἦταν ἕνας βασιλεὺς μὲ ἀναμφισβήτητα διοικητικὰ καὶ στρατιωτικὰ χαρίσματα. Εἶχε ὅμως καὶ αὐτὸς τά... ἁπλυτά του.

Γι' αὐτὸ μάλιστα, ἡ περίφημη αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Μαρία—Θηρεσία, ἡ ὁποία τὸν ἐγνώριζε ἀρκετὰ καλά, γιατί στὴν ἀρχὴ ὑπῆρξε ἀντίπαλός της καὶ κατόπιν σύμμαχός της, ἔγραφε γι' αὐτὸν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά :

«Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ἂν καὶ πόσο πρέπει νὰ βασίζεται κανεὶς στὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας καὶ στοὺς ὅρκους του. Εἶνε τόσο γνήσια ὅλ' αὐτά, ὥστε κανένας ἡγεμὼν δὲν μπορεῖ πειὰ ν' ἀπατηθῆ ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις του καὶ νὰ ἐκπλαγῆ ἀπὸ τὶς ἀπιστίες του. Τὸν ἔχουν μάθει ὅλοι...».

Ὁ Φρειδερῖκος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, δὲν εἶχε καθόλου καρδιά. Ἀγνοοῦσε τί θὰ πῆ ἐπιείκεια καὶ καλωσύνη.

Τὴν κατοικία του τὴ συνηθισμένη τὴν ἀποκαλοῦσε «Σὰν Σουσί», δηλ. «Ἀφροντισιά», καὶ τὴν εἶχε χτίσει σύμφωνα μὲ τὸ ὑπόδειγμα ξένων ἀνακτόρων.

Μέσα στὸ παληὸ αὐτὸ οἴκημα, στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ μιὰ πανύψηλη τεραστία σκάλα, σώζονται ἀκόμα τὸ φλάουτό του, τὰ τετράδια τῆς μουσικῆς του καὶ ἡ ἀποσκευές του, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται καὶ μιὰ ξύλινη κακοφτιαγμένη κασέλλα.

Ὁ Φρειδερῖκος δὲν ἦταν καθόλου λεπτὸς καὶ κομψὸς στοὺς τρόπους του, ἀπεναντίας ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀκάθαρτος καὶ δὲν πρόσεχε καθόλου στὴν τουαλέττα του.

Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ξυπνάη κάθε πρωὶ στὶς τέσσερες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῆ μόνος του, ἔβαζε τὸ θαλαμηπόλο του καὶ τοῦ πετοῦσε στὰ μοῦτρα μιὰ πετσέτα βρεγμένη μὲ κρύο νερό.

Ἀφοῦ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, φοροῦσε τὴ στρατιωτική του στολὴ καὶ ἔβαζε στὸ κεφάλι του τὴν ἀχώριστη περροῦκα του. Κατόπιν ἕνας ὑπηρέτης τὸν ἐξύριζε, ἐνῶ ἕνας ἄλλος ἄναβε φωτιὰ στὸ δωμάτιο.

Μερικὲς φορὲς φοροῦσε ἀποπάνω του καὶ ἕνα εἶδος νυχτικοῦ ποὺ εἶχε μαυρίσει ἀπ' τὴν ἀκαθαρσία, πολὺ δὲ σπανίως καὶ σ' ἐξαιρετικὲς μόνο περιστάσεις ἔπλενε τὸ πρόσωπό του. Ἡ... ἁπλυσιά του ἦταν παροιμιώδης. Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς κάποιος αὐλικὸς ποὺ διετέλεσε πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του :

«Ἡ ἀποστροφὴ τοῦ Φρειδερίκου καὶ πρὸς τὴν πιὸ στοιχειώδη καθαριότητα εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε σχημάτισα τὴ γνώμη ὅτι πάσχει ἀπὸ ὑδροφοβία. Ἀντὶ νὰ πλένη, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὸ πρόσωπό του, τὸ πασαλείβει μὲ... ἄσπρο φτιασίδι !».

Ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε νὰ παίζη ἐπὰ σειρὰν ὁλοκλήρων ὡρῶν φλάουτο ἔγερνε πάντα τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν ἀριστερὸ ὦμο καὶ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τοῦ ἔμεινε σὲ ὅλη του τὴ ζωή.

Ἡ ἱματιοθήκη του ἦταν πολὺ πενιχρή. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ στολὴ γιὰ τὶς ἐπίσημες τελετές, ἡ ὁποία εἶχε ραφτεῖ στὰ 1740 καὶ τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσε μέχρι τοῦ... 1786, ἀπὸ δυὸ—τρεῖς παληὲς φορεσιὲς καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι χοντρὲς μπότες, τὶς ὁποῖες ὁ βασιλεὺς ἔβγαζε μόνον ὅταν κοιμόταν καὶ ἡ ὁποῖες ἀπὸ τὴν πολυκαιρία εἶχαν πάρει ἕνα ἀτροσδιόριστο χρῶμα.

Ὅλ' αὐτὰ ὁ Φρειδερῖκος τὰ ἔκανε, ὄχι μόνο γιατί ἦταν τέτοια ἡ ἰδιοσυγκρασία του, ἀλλὰ καὶ γιατί ἤθελε νὰ καταπολεμήση τὶς ξένες συνήθειες, ἡ ὁποῖες ἐρχόντουσαν κυρίως ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ ἐπιβληθοῦν στὴ χώρα του.

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω στὰ σκουπίδια, ἔλεγε, παρὰ νὰ μιμηθῶ αὐτοὺς τοὺς γελοίους Γάλλους !...

Ἡ ἀντιπάθειά του πρὸς τὴ Γαλλία ἔφτανε μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε κάποτε βάφτισε τὸ στρατιωτικὸ ἄλογό του μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἐνδόξου στρατάρχου Κοντέ !

Ἡ γυναῖκες δὲν ἐξασκοῦσαν σ' αὐτὸν κανένα θέλγητρο καὶ φερνόταν ἀπέναντί τους ὅπως θὰ φερνόταν... στὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἀγαποῦσε.

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τὸν εἶχε ἐπηρεάσει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, οὔτε αὐτὴ ἀκόμα ἡ σύζυγός του, μὲ τὴν ὁποία ἡ σχέσεις του ἦσαν ἀσήμαντες ἢ μᾶλλον... ἀνύπαρκτες.

Οὔτε μ' αὐτήν, οὔτε καὶ μὲ καμμιὰν ἄλλη ἀπόχτησε παιδί. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶχε ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ Γάλλος ὑπουργὸς Τυργκό, ὁ ὁποῖος ἐσατύρισε τὸν μεγάλο Φρειδερῖκο στὸ παρακάτω ἐπίγραμμά του :

«Ἑκατὸ χιλιάδες ἄνθρωποι βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ κανένας τὴ ζωή !».

Ὁ Φρειδερῖκος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε στὴν Αὐλή του ὀχτὼ—δέκα ὡμορφοκαμωμένους νέους, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο «Μινιὸν» καὶ οἱ ὁποῖοι ντυνόντουσαν κατ' ἐντολή του μὲ πλούσια ἀνατολίτικα φορέματα.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ὅταν ὁ Φρειδερῖκος βρισκόταν στὶς καλές του, καλοῦσε τοὺς «Μινιὸν» στὸ τραπέζι του, ὅπου ροκάνιζε καὶ κατεβρόχθιζε σὰν ἀγρίμι ! Ὅταν τελείωνε τὸ φαγητό του, τὰ χέρια του, τὸ στόμα του, τὰ μάγουλά του, ὅλα ἦσαν ἀλειμμένα μὲ σάλτσες !

Στὸ «Σὰν Σουσὶ» παρέθετε ταχτικὰ γεύματα, κατὰ τὰ ὁποῖα γινόντουσαν ἀγῶνες ταχυφαγίας καὶ πολυφαγίας.

Ὅταν οἱ συνδαιτημόνες ἐχόρταιναν, γιὰ νὰ φάνε ἀκόμα, ξεκουμπωνόντουσαν, ἀφαιροῦσαν τὰ περιλαίμιά τους, ἔβγαζαν τὶς περροῦκες των καὶ ξαπλωνόντουσαν σχεδὸν γυμνοὶ ἀπάνω στὸ πάτωμα.

Ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους του ὁ Φρειδερῖκος ἀγαποῦσε περισσότερο κάποιον Ἀργκέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευε οὔτε στὸ Θεό, οὔτε στὸ Διάβολο.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀργκὲν εἶχε μερικὲς προλήψεις, ἡ ὁποῖες διασκέδαζαν πραγματικὰ τὸν ἰδιόρρυθμο μονάρχη. Φοβόταν π.χ. τὴν Παρασκευή, ἔτρεμε ὁσάκις ἔβλεπε... χοίρους καὶ ὅταν ἔβλεπε ἀνθρώπους μὲ μαῦρα ροῦχα γινόταν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ὁ Μέγας Φρειδερῖκος
(Αὐτοπροσωπογραφία του, εὑρεθεῖσα στὰ χειρόγραφά του).

Ὁ Φρειδερῖκος, ὁ ὁποῖος ἤξερε πειὰ ὅλες του τὶς συνήθειες καὶ στὸν ὁποῖο ἄρεσαν ὑπερβολικὰ τ' ἀστεῖα κι' ἡ φάρσες, γιὰ νὰ διασκεδάζη, ἀναποδογύριζε συχνὰ μπροστά του τὴν ἀλατοθήκη, τὸν προσκαλοῦσε στὰ γεύματά του πάντοτε ὡς δέκατο τρίτο καὶ ἔβαζε νὰ τοποθετήσουν τὰ μαχαιροπήρουνά του σὲ σχῆμα σταυροῦ.

Ἀλλὰ ἡ τουφερότητες τοῦ μονάρχου δὲν σταματοῦσαν ἐδῶ. Μιὰ φορὰ ὁ Φρειδερῖκος, ποὺ ὁ φίλος του ἔπασχε ἀπὸ συνάχι, μεταμφιέστηκε σὲ... παπᾶ καὶ πῆγε στὸ σπίτι του ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν διάκο καὶ μερικὰ παιδιὰ ποὺ βαστοῦσαν λαμπάδες.

Μπαίνοντας μέσα κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου ψάλλοντας τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Ὅταν ἔφταση στὸ προσκέφαλό του, ὁ Φρειδερῖκος ἔχυσε στὸ κεφάλι του ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο λάδι.

Ὁ δυστυχισμένος ἀσθενὴς νομζοντας πὼς ἔχει νὰ κάμη μὲ πνεύματα τῆς Κολάσεως, ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ προσεύχεται ζητῶντας μὲ ταπεινότητα συγχώρησι καὶ ἔλεος. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ συνοδοί του ἔσκασαν στὰ γέλια καὶ ἔτσι ἀπεκαλύφθη ἡ φάρσα ποὺ εἶχε παίξει ὁ βασιλεύς.

Ὅταν ὁ Φρειδερῖκος πέθανε, παράγγειλε νὰ τὸν θάψουν στὸν κῆπο τοῦ ἀνακτόρου του στὸν ἴδιο τάφο μὲ τοὺς σκύλους του, θέλοντας μ' αὐτὸ νὰ δείξη τὴν περιφρόνησί του πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους τύπους.

Ἡ παραγγελία του ὅμως, ἂν καὶ ἀνεγράφετο ρητῶς στὴ διαθήκη του, δὲν ἐξετελέσθη καὶ ὁ νεκρὸς ἐτάφη στὸ ὑπόγειο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πότσδαμ, ὅπου παραμένει μέχρι σήμερα.

— Πάρα πολύ !

Ὁ Φραγκίσκος αἰσθάνθηκε μιὰ ἐπιθυμία ποὺ κ' ἄλλη φορὰ τὴν εἶχε δοκιμάσει.

— Πρέπει νὰ τὴ δῶ αὐτὴ τὴν ὡραία Φερρονιέρα ! εἶπε.

— Δὲν εἶνε δύσκολο, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, παίρνοντας κ' αὐτὸς μέρος στὴ συνομιλία.

— Εἶνε εὔκολο, Λεσκό̀τ ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Λοιπόν, θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι νὰ ἰδοῦμε τὴν ὡραία Φερρονιέρα, τὴν ὁποία ἕνας ἔξοχος καλλιτέχνης ἐπαινεῖ τόσο πολύ.

Μετὰ δυὸ μέρες ὁ βασιλεὺς εἶδε πράγματι σ' ἕνα χορὸ τὴ σύζυγο τοῦ γηραιοῦ δικηγόρου. Τὴν εἶδε καὶ γοητεύτηκε, τὴ βρῆκε ἀνώτερη τῶν προσδοκιῶν του κ' ἄκουσε νὰ τὸν σέρνη σὰν μαγνήτης.

Τὴ συνέχεια θὰ τὴ δοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.